

thinget, som lagde Bøgt paa disse Punktens Afgjørelse i Realiteten. Hvor ringe Bøgt man end fra Folkethingets Side, som man jo tidligere havde erklæret, lagde paa disse Punktens Afgjørelse i Realiteten, saa tillagde Landsthinget ialtsald nogle af dem en afgjørende, væsentlig Betydning. Det er det One. Det Andet, det har sagt, var det, at, som Stillingen var, kunde det ikke lade sig trænge bort fra at fastholde sin Position med Hensyn til den nuværende Finantslov; det vilde ikke kunne vedtage Folkethingets Finantslovsforslag uforandret, uden at dette vilde kunne betragtes som en Opgivelse af disse forfatningsmæssige Ret. og maatte medføre en Svækkelse af Thingets konstitutionelle Stilling. Dette har Landsthinget paa en tydelig Maade sagt og hele den Fiktion, som man tidligere har søgt at nære med saa megen Omhu, at Striden aldeles ikke stod imellem Folkethinget og Landsthinget, men alene mellem dette Thing og Regjeringen, har jo nu faaet et overordentlig væsentligt Afbræk og maa vistnok nu, haaber jeg, opgives. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds søgte jo vel at formindste Betydningen heraf, idet han sagde, at det aldeles ikke var noget Mart, at Regjeringen saaledes staa neutralt; det var noget, som slet ikke var godt; tværtimod, under saadanne Forhold burde Regjeringen gribe ind. Jeg maa nu dertil bemærke, at der er ingen af os, der har paastaet, at Regjeringen i dette Forhold staa i den Forstand neutralt, at det skulde være den ligegyldigt, hvilken Afgjørelse de forskjellige Punkter faae. Tværtimod er det en vitterlig Sag, at Regjeringen stadig har vedkjendt sig, at den naturligvis lagde megen Bøgt paa en Afgjørelse i den Retning, som den havde foreslaet. Men jeg maa iøvrigt sige, at den Anvisning eller den Fordring, som det ærede Medlem stillede om, at Regjeringen skulde ved sin Virksomhed søge at bortrydde den Uoverensstemmelse og den Strid, der saaledes har viist sig at være tilstede mellem Thingene, vilde have havt en meget større Verdi, hvis ikke det ærede Medlem allerede tidligere, navnlig ved forrige Behandling, i høi Grad havde begrænset den Maade, hvorpaa Regjeringen skulde bruge sin Indflydelse paa det andet Thing; thi det ærede Medlem sagde nemlig forrige Gang, — det er i høieste Grad karakteristisk, det findes i Folkethingstidenden Spalte 6106, da Conseilspresidenten havde sagt, at han satte overordentlig Pris paa at faae en Finantslov, at han opfattede denne Udtalelse af Conseilspresidenten saaledes, at han ikke blot ikke vilde fremsætte noget Forslag til Ændringer af Finantsloven, men at han ogsaa vilde modsætte sig, at Ændringsforslagene kom ind paa et senere Stadium, hvis de fra anden Side stillede. Hvis ikke begge Dele blev Tilfældet, maatte han anse det for at være mere eller mindre Talemaader, rhetoriske Bødiginger,

Mundsveir, (Modsigelse af Børg), ja Mundsvæir staa der ikke, men lad det saa blive ved de rhetoriske Talemaader. Det var en overmaade stærk Begrændsning af Conseilspresidentens Maade at træde op paa, og jeg tror, at denne det ærede Medlems Fremstilling af, hvorledes Conseilspresidenten skulde træde op lige overfor Landsthinget, i høi Grad har maattet bestyrke Landsthinget i den Opfattelse, som det kjendelig ses at have næret, nemlig at den hele Fremgangsmaade virkelig gik ud paa i dette Tilfælde at betage det dets forfatningsmæssige Indflydelse paa Finantsloven. Det ærede Medlem forudsætter ikke engang med den mindste Antydning som en Mulighed, at der kunde være Tale om Andet, end at, for at der skulde være Tale om, at en Finantslov kom frem, kunde det ikke ske paa anden Maade end derved, at Landsthinget sans phrasø vedtog den af Folkethinget vedtagne Finantslov. Derfor tror jeg, at det ærede Medlem, som sidst talte, det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), vil blive noget skuffet, naar han tror, at Landsthinget vil søle sig beroliget ved de Ytringer, der ere faalne her idag, at det vil søle sig beroliget med Hensyn til sin forfatningsmæssige Stilling ved, at det saar at vide, at det slet ikke er Meningen i nogen Maade at betage det dets Indflydelse paa Finantsloven. Jeg tror ikke, at det vil faae den fornødne No. i saa Henseende derved, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds nu for 20de Gang giver Folkethinget det Skudsmaal, at det er et godmodigt og blødt Folkething, som saa gjerne vil komme ind. Det vil ikke være fuldkommen tilstrækkeligt at faae saadanne Forsikringer, naar de staa i en saa afgjort Strid med Folkethingets Handlinger, thi det er dem, som Landsthinget vil lægge Bøigten paa. Det vil heller ikke, tror jeg, være nogen Beroligelse for Landsthinget, naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds gjentog, at Folkethinget jo havde isørveien taget alt det fornødne Hensyn til Landsthing, thi dette vil jo svare derpaa, at det ikke kan lade Folkethingets Mening om, hvad der er de fornødne Hensyn, være den afgjørende, men maa forbeholde sig selv at have en Stemme med om, hvad Hensyn der maa tages til det, og ligesaa lidt vil det kunne hjælpe, at det nu idag for, jeg veed ikke hvor mange Hundrede Gange, er blevet gjentaget, at dette var den rigeligste Finantslov, man nogeninde havde voteret. Thi det er virkelig Noget, der ikke i fjerneste Maade kan hjælpe. Om end Finantsloven var dobbelt saa stor, som den er nu, om den end indeholdt dobbelt saa store Bevillinger, som den nogeninde havde indeholdt, vilde det ikke kunne hjælpe, naar den tillige indeholdt paa enkelte Punkter Afgjørelser, som det var Landsthinget umuligt at gaa ind paa. Hvad i al Verden vilde det kunne hjælpe f. Ex. Enbødsmandene med Hensyn til Lønningstillæget